

Schubertíada

30a edició

Estimaràs la música

Cada gota de rosada
té son arc de Sant Martí,
cada ocell sa refilada,
cada palau son jardí.
Té sa llum cada capella,
cada bosc sa fontanella,
el dia clou sa parpella,
més tingué son dematí.

Records i somnis

Juli Garreta | Jacint Verdaguer

Dissabte 27 d'agost de 2022

Roger Padullés, tenor
Francisco Poyato, piano

Cançons de Beethoven, Grieg,
Garreta, Toldrà i Serra

Vilajuïga

L'AIGUA VIBRANT

Vibrant amb la Cultura

A tocar del parc natural del Cap de Creus es desperta un poble que vibra, des de 1904, amb la seva aigua. Una de les úniques aigües minerals naturals carbòniques naturals del món.

Vilajuïga, una aigua vibrant amb el seu territori, amb la seva gent, amb la seva història, amb cada experiència gastronòmica. És per això que un any més volem estar a prop del talent i la sensibilitat que fan de la nostra cultura una experiència vibrant.

Schubertiada
Vilajuïga

Roger Padullés, tenor Francisco Poyato, piano

Cançons de Beethoven, Grieg, Garreta, Toldrà
i Serra

Dissabte 27 d'agost,

12:00 h

Espai Misteri

Deu d'Aigua Vilajuïga

8' LUDWIG VAN BEETHOVEN (1770 — 1827)

Adelaide, op. 46

Der Kuss, op. 128

EDVARD GRIEG (1843 — 1907)

5' Sechs Lieder, op. 48

n. 5 Zur Rosenzeit, op. 48/5

n. 6 Ein Traum, op. 48/6

27' JULI GARRETA (1875 — 1925)

Records i somnis

No et sàpiga greu

En l'enterro d'un nin

Primaveral (1901)

El reliquiari

Ave Maria

Scherzo (1906)

Primavera

L'enamorat a l'enamorada

La cançó de l'aire

Alpestre

5'30" EDUARD TOLDRÀ (1895 — 1962)

La mar estava alegre (1916)

Romanç de Santa Llúcia (1924)

A l'ombra del lledoner (1924)

n. 3 Cançó de grumet

6' JOAQUIM SERRA (1907 — 1957)

Cinc cançons

n. 3 Elegia de la rosa (1938)

Cançó del port

www.schubertiada.cat

— Aquest programa s'interpretarà sense pausa —

Roger Padullés, tenor

Nascut a Sallent i posteriorment establert a Valls, inicià la seva formació vocal a l'Escolania de Montserrat. Continuà els seus estudis a l'Escola de Música de Cambrils i, atret pel *lied*, es traslladà a estudiar cant a Freiburg im Breisgau becat per la Generalitat de Catalunya. L'any 2009 guanyà el segon premi i el premi Plácido Domingo al Concurs Internacional Tenor Viñas. Completà la formació operística a l'Opéra-studio del Teatre d'Estrasburg (França) i inicià tot seguit una carrera professional que l'ha dut a cantar òpera, *lied* i oratori al Gran Teatre del Liceu, el Teatro Municipal de Santiago de Chile, el Concertgebouw d'Amsterdam, el Teatro Real de Madrid, el Capitole de Toulouse, el Rosenblatt Recital Series de Londres o el Palau de les Arts de València. Ha escrit i dirigit escènicaament alguns dels seus últims espectacles com “Emili Vendrell, la veu del poble” i “Dones d'òpera”.

Debuta a la Schubertiada.

Francisco Poyato, piano

Cursà estudis superiors de piano, composició i direcció d'orquestra a Barcelona i Badalona. Va estudiar l'especialitat de *lied* a la Universitat Mozarteum de Salzburg, estudiant-hi també pianoforte i interpretaci3 hist3rica. Ha guanyat diferents premis com a solista i com a intèrpret de *lied*. Del 1995 al 2001 va exercir com a professor de repertori a la Universitat Mozarteum de Salzburg. D'ena de la creaci3 l'any 2001 de l'ESMUC hi imparteix l'assignatura de Lied per a duets de cant i piano. Treballa regularment amb la soprano Assumpta Mateu. També ha treballat amb altres cantants com Mitsuko Shirai, Ruth Ziesak, Liesbeth Devos, Lluís Vilamaj3, Marta Mathéu, Christina Koch o José Ferrero. Ha enregistrat per a Columna Música la primera integral de les cançons d'Eduard Toldrà. Ha ofert concerts a Catalunya, Espanya, Àustria, Alemanya, França i Portugal.

Aquest s el dotz concert de Francisco Poyato a la Schubertiada; hi va debutar l'any 2002.

Un homenatge a Juli Garreta

Manuel Capdevila i Font

Musicògraf

Un homenatge a Juli Garreta? Encara que no sigui una data que demani un homenatge al compositor guixolenc, benvingut sigui, especialment si es fa amb cançons, molt poc conegudes. Es canten poc. La música de Garreta més coneguda, i quasi l'única, és la sardanista, on va arribar a una cimera només igualada pels dos compositors catalans que l'acompanyen en aquest homenatge amb quatre cançons. L'homenatge s'haurà inaugurat amb unes altres cançons, tres del classicisme i dues del romanticisme, enquadrant-lo així en una visió històrica global.

Els dos *lieder* de **Beethoven** del programa tenen un caràcter molt diferent. El primer, *Adelaide*, un dels *lieder* més populars de Beethoven, és una exaltació amorosa d'un enamorat que veu la seva enamorada reflectida en el paisatge alpí un capvespre primaveral, que de sobte canvia totalment en pensar, també molt romànticament, en la mort. Mentre que en l'altre, *Der Kuss*, una arieta còmica, és un noi maliciós el que canta. El poeta del primer és Friedrich von Matthisson, un poeta molt popular en el seu temps i un dels primers membres de l'escola romàntica alemanya. Beethoven li dedicà el *lied*. Un temps després Matthisson escriuria: "Diferents compositors han vivificat amb música aquesta petita fantasia lírica; però cap ha adaptat la melodia a les profundes ombres dels meus pensaments més íntims en el text com el genial Ludwig van Beethoven". El poeta del segon, en canvi, és Christian Felix Weisse. Més que poeta fou un escriptor per al teatre, membre de la Il·lustració i fundador de l'escola literària alemanya per a nens. Aquesta arieta fou l'única obreta que li musicà Beethoven. També Mozart li havia musicat un poema, *Der Zauberer*, K. 472. Però no sé de cap altre compositor important que n'hi hagi musicat un.

Entre els cent quaranta *lieder* que va escriure **Grieg**, la majoria per a la seva dona Nina Hagerup, bona cantant, destaquen els sis de l'Opus 48. Són *lieder* que agrupen texts de grans poetes alemanys: Heine, Ceibel, Uhland, Von der Vogelweide, Goethe i Bodensedt. En el programa d'avui hi figuren les dues darreres cançons. A *Zur Rosenzeit*, Goethe pinta un enamorat que enyora el temps dels seus amors des d'una soledat que panseix tota la natura i causa un gran dolor. És una cançó molt trista, que dóna molta importància als silencis. En canvi, *Ein Traum* és molt alegre. L'enamorada descrita per Bodensedt és

una noia que estimà en primavera, que descriu en tota la seva esplendor, i fou feliç quan el somni es convertí en realitat.

Les cançons de **Carreta** són, com he escrit abans, molt poc conegudes, injustament. Perquè totes tenen una gran qualitat i estan meravellosament escrites tant per la veu com per al piano. En les onze que figuren en el programa n'hi ha quatre sobre poemes de Jacint Vedaguer, tres de Francesc Mathéu i una d'Apel·les Mestres, Víctor Català, Jeroni Zanné i Josep Calzada, a més d'una curiosa i alegre musicació del text llatí de l'Ave Maria. He de confessar que no coneixia tres d'aquests poetes i he intentat informar-me'n una mica. Sobre Josep Calzada no he pogut esbrinar altra cosa que era guixolenc i el suposo amic o conegut de Carreta. De Francesc Mathéu i Fornells (1851-1938) he vist que estigué molt ficat en el món dels Jocs Florals, i que presidí l'Orfeó Català i l'Ateneu de Barcelona. Jeroni Zanné nasqué a Barcelona el 1873 i emigrà finalment Buenos Aires; com a musicògraf el que més m'ha cridat l'atenció és que després de col·laborar en la Fundació Wagneriana de Barcelona, fou el primer a traduir al català les òperes de Wagner. També traduí, entre d'altres, Goethe.

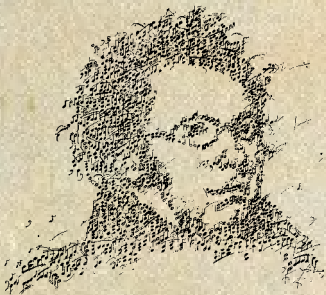
Pel que fa a la temàtica, les nou cançons són molt variades. El tema predominat és el de la natura des de diverses perspectives (*Scherzo*, *Cançó de l'aire*, *Primaveral*, *Alpestre*, *No et sàpiga greu*), n'hi un parell per a cada una de dues temàtiques més aviat oposades, l'amor (*Primavera*, *L'enamorat a l'enamorada*) i la mort (*El reliquiari*, *En l'enterro d'un nin*) i una que podríem adjudicar a l'enyor (*Records i somnis*).

Considero que **Eduard Toldrà** fou el millor compositor català de cançons, amb un gust molt refinat en el moment d'escollir el poeta. O més ben dit, que el poeta l'escollís a ell. Toldrà mai buscà un poeta per musicar-li cançons. Eren els poemes

que llegia -era un gran lector- els que li despertaven la necessitat de musicar-los. En el programa són tres poemes de tres poetes els que ho feren: de Maragall, Sagarra i Garcés, poetes molt afins a la sensibilitat de Toldrà. *La mar estava alegre* de Maragall ho feu en dues ocasions: el 1916 per aquesta cançó i el 1920, per al tercer moviment del quartet *Vistes al mar*. El títol del poema resum molt bé el contingut dels seus sis versos. La cançó la compongué el 1920, però la revisà el 1927 quan la inclogué en el recull *Carba* que presentà al Premi Rabell, que guanyà. La dedicà al pintor Xavier Nogués, el seu col·laborador en *El giravolt de maig*. El *Romanç de Santa Llúcia* de Sagarra és probablement la cançó més popular de Toldrà, i descriu amb molt encert l'anada d'una parella al popular mercat nadalenc barceloní. La compongué el 1924, i la dedicà a l'escriptor Ignasi Folch i Torres. *La Cançó de grumet* és la tercera del cicle de cinc cançons de *L'ombra del lledoner* de Tomàs Garcés. És també del 1924. És una cançó molt alegre, que molts liederistes trien per cantar-la al final del seu recital o com a bis. Garcés em digué un dia que des del 1924, sempre que rellegia el seu cicle, li venien immediatament al cap les melodies de Toldrà...

Toldrà i **Joaquim Serra** foren molt amics i s'admiraven mútuament. Compartien el gust per molts poetes. Les cançons de Serra del programa ho mostren: Carner i Garcés. *Elegia d'una rosa*, de Carner, fou composta el 1938 i es publicà com a op. 62. És un sentit plany per la mort d'una rosa. *Cançó del port*, op. 29, de Garcés, és del 1928. Sortint del port de bon matí amb les veles desplegades al vent, un mariner pensa en l'estimada que deixa a terra.

SCHUBERTIADE

SCHWARZENBERG

del 17 al 25 de juny 2023
del 26 d'agost al 3 de setembre

HOHENEMS

del 27 d'abril a l'1 de maig 2023
del 13 al 16 de juliol / del 4 al 8 d'octubre

RECITALS DE LIED - RECITALS DE PIANO - CONCERTS DE CAMBRA - CLASSES MAGISTRALS

Louise Alder, Marcelo Amaral, Leif Ove Andsnes, Apollon Musagète Quartett, Ilker Arcayürek, Aris Quartett, Armida Quartett, Kit Armstrong, Kristian Bezuidenhout, Ian Bostridge, Renaud Capuçon, Guillaume Chilemme, Helmut Deutsch, Anton Doppelbauer, Julius Drake, Veronika Eberle, Elias String Quartet, Christoph Eß, Till Fellner, Julia Fischer Quartett, David Fray, Sol Gabetta, Michael Gees, Kirill Gerstein, Saskia Giorgini, Matthias Goerne, Filippo Gorini, Patrick Grahl, Clemens Hagen, Julia Hagen, Veronika Hagen, Hagen Quartett, Marc-André Hamelin, Daniel Heide, Nikola Hillebrand, Steven Isserlis, Stuart Jackson, Victor Julien-Laferrrière, Mathias Johansen, Lucas und Arthur Jussen, Sharon Kam, Christiane Karg, Alexi Kenney, Katharina Konradi, Tatiana Korsunskaya, Harriet Krijgh, Konstantin Krimmel, Adam Laloum, Dejan Lazić, Leonkoro Quartett, Elisabeth Leonskaja, Igor Levit, Paul Lewis, Michael Lifits, Hans Liviabella, Mandelring Quartett, Malcolm Martineau, Mischa Meyer, Sabine Meyer, Joseph Middleton, Minetti Quartett, Regula Mühlemann, Daniel Müller-Schott, Daniel Ottensamer, Pavel Haas Quartett, Mauro Peter, Francesco Piemontesi, Alois Posch, Marco Postinghel, Christoph Prégardien, Quatuor Ebène, Quatuor Modigliani, Josef Reif, Sophie Rennert, Fatma Said, Valerie Schatz, Matthias Schorn, Andrè Schuen, Schumann Quartett, Marie Seidler, Connie Shih, Baiba Skride, Friedrich Thiele, Ivan Vukčević, Dominik Wagner, Manuel Walsler, Antje Weithaas, Jörg Widmann, William Youn

Informació i venda d'entrades

Schubertiade GmbH, P. O. Box 100, 6845 Hohenems, Austria
Tel +43/(0)5576/72091, Fax +43/(0)5576/75450, Email: info@schubertiade.at

www.schubertiade.at

AGRAÏMENTS

Col·laborador principal

B Sabadell
Fundació

Amb el suport de

 Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Amb l'ajut de

Diputació de Girona

Ajuntament de Figueres
www.figueres.cat

Castelló d'Empúries

Ajuntament de Vilabertran

Amb el patrocini de

Vilajuïga
L'AIGUA VIBRANT

Damm
Fundació

Gràcies a

Audi
Autopodium
Girona · Olot · Figueres · Llord de Mar

CONSELL COMARCAL
DE L'ALT EMPORDÀ

EMPORDÀ TURISME
CATALUNYA-COSTA BRAVA

AVINYONET DE
PUIGVENTÓS
AJUNTAMENT

Mitjà col·laborador

33 Cat **m**úsica

En col·laboració amb

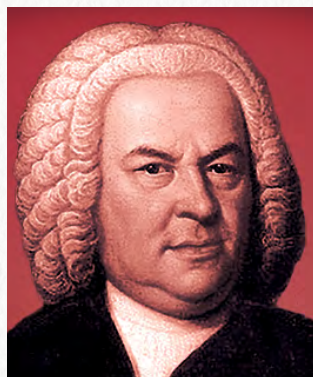
Liederabend · Nord Produccions i Events · Parròquia de Santa Maria de Vilabertran

Partners internacionals

Liedzentrum Heidelberg · Schubertiade · Der Lyrische Salon Weimar

CONCERT HOMENATGE ALS PROFESSIONALS DE LA SALUT

J. S. Bach © Elies Cottlbb Hausmann

**Maria Florea, Elena Rey, Abel Tomàs,
Bernat Prat, Helena Satué
i Vera Martínez Mehner, violins**

Johann Sebastian Bach
**Integral de les sonates i partites
per a violí sol**

→ **Dissabte 27 d'agost, 19:30 h**
Canònica de Santa Maria de Vilabertran

© David Ruano

Quartet Casals
Christian Blackshaw, piano

Obres de Xostakóvitx i Dvořák

→ **Diumenge 28 d'agost, 19:30 h**
Canònica de Santa Maria de Vilabertran

Venda d'entrades
www.schubertiada.cat

Col·laborador principal

B Sabadell
Fundació

Amb el suport de

Organitza

www.schubertiada.cat

Schubertiada

Vilajuïga

Dissabte 27 d'agost de 2022
12:00 h
Espai Misteri · Deu d'Aigua
Vilajuïga

Roger Padullés, tenor
Francisco Poyato, piano

LUDWIG VAN BEETHOVEN

(1770 — 1827)

Friedrich von Matthisson (1761 — 1831)

Adelaide

Einsam wandelt dein Freund im Frühlingsgarten,
Mild vom lieblichen Zauberlicht umflossen,
Das durch wankende Blütenzweige zittert,
Adelaide!

In der spiegelnden Flut, im Schnee der Alpen,
In des sinkenden Tages Goldgewölken,
Im Gefilde der Sterne strahlt dein Bildnis,
Adelaide!

Abendlüftchen im zarten Laube
flüstern,
Silberglöckchen des Mais im Grase
säuseln,
Wellen rauschen und Nachtigallen löten:
Adelaide!

Einst, o Wunder! entblüht auf meinem Grabe
Eine Blume der Asche meines Herzens;
Deutlich schimmert auf jedem Purpurblättchen:
Adelaide!

Christian Felix Weisse (1726 — 1804)

Der Kuss

Ich war bei Chloen ganz allein,
Und küssen wollt ich sie:
Jedoch sie sprach,
Sie würde schrein,
Es sei vergebne Müh.
Ich wagt es doch und küßte sie,
Trotz ihrer Gegenwehr.
Und schrie sie nicht?
Jawohl, sie schrie,
Doch lange hinterher.

Adelaida

Solitari camina el teu amic pel jardí de primavera,
envoltat suaument per l'amable llum encantada
que brilla a través d'indecises branques florides.
Adelaida!

En el riu mirallejant, en la neu dels Alps,
en els núvols daurats del dia morent,
en el país de les estrelles, brilla la teva imatge,
Adelaida!

Les brises vespertines ho xiuxieugen entre els delicats
fullatges
ho murmuren en l'herba les argentines campànules de
maig,
ho canten les ones i ho refila el rossinyol:
Adelaida!

Un dia, oh prodigi, florirà en la meva tomba
una flor, de les cendres del meu cor;
clara brillarà en cada pètal de porpra:
Adelaida!

El petó

Estava tot sol amb Cloe,
i la vaig voler besar;
però ella em va dir
que cridaria,
i seria un esforç inútil.
Però, atrevit, la vaig besar.
malgrat la seva resistència.
I no va cridar?
Sí que va cridar...
però molt temps després.

EDVARD GRIEG

(1843 — 1907)

Johann Wolfgang von Goethe (1749 — 1832)

Zur Rosenzeit

Ihr verblühet, süße Rosen,
Meine Liebe trug euch nicht;
Blühet, ach! dem Hoffnungslosen,
Dem der Gram die Seele bricht!

Jener Tage denk' ich trauernd,
Als ich, Engel, an dir hing,
Auf das erste Knöspchen lauernd
Früh zu meinem Garten ging;

Alle Blüten, alle Früchte
Noch zu deinen Füßen trug
Und vor deinem Angesichte
Hoffnung in dem Herzen schlug.

Friedrich Bodenstedt (1819 — 1892)

Ein Traum

Mir träumte einst ein schöner Traum:
Mich liebte eine blonde Maid;
Es war am grünen Waldesraum,
Es war zur warmen Frühlingszeit:

Die Knospe sprang, der Waldbach schwoll,
Fern aus dem Dorfe scholl Geläut—
Wir waren ganzer Wonne voll,
Versunken ganz in Seligkeit.

Und schöner noch als einst der Traum
Begab es sich in Wirklichkeit—
Es war am grünen Waldesraum,
Es war zur warmen Frühlingszeit:

Der Waldbach schwoll, die Knospe sprang,
Geläut erscholl vom Dorfe her—
Ich hielt dich fest, ich hielt dich lang
Und lasse dich nun nimmermehr!

O frühlingsgrüner Waldesraum!
Du lebst in mir durch alle Zeit—
Dort ward die Wirklichkeit zum Traum,
Dort ward der Traum zur Wirklichkeit!

A l'època de les roses

Floriu, dolces roses,
i no us porta el meu amor;
floriu, ai!, per al desesperat,
amb l'ànima trencada per l'afflicció!

Penso entristit en aquells dies
quan jo, àngel, estava aferrat a tu,
i esperàvem que la primera poncella
arribés de matinada al meu jardí.

Totes les flors, totes les fruites
les depositava jo als teus peus,
i en veure la teva cara
l'esperança envaïa el meu cor.

Un somni

Vaig somniar una vegada un bell somni:
una noia rossa m'estimava;
era en la volta verda del bosc,
era en el càlid temps primaveral:

Les poncelles brotaven, el rierol s'inflava,
arribaven repics llunyans des del poble...
estàvem plens de felicitat,
submergits del tot en la beatitud.

I encara més bell que aquell somni
succeí en la realitat...
fou en la volta verda del bosc,
fou en el càlid temps primaveral.

El rierol s'inflà, les poncelles brotaren,
arribaren repics des del poble...
et vaig abraçar fermament, molta estona,
i mai més no et vaig deixar!

Oh, volta del bosc de verd primaveral!
vius en mi en tot moment...
Allà la realitat fou un somni,
allà el somni es féu realitat!

Traduccions de Manuel Capdevila i Font

JULI GARRETA

(1875 — 1925)

Jacint Verdaguer (1845 — 1902)

Records i somnis

Cada gota de rosada
té son arc de Sant Martí,
cada ocell sa refilada,
cada palau son jardí.
Té sa llum cada capella,
cada bosc sa fontanella,
el dia clou sa parpella,
més tingué son dematí.

De l'albada de la vida
també he vist l'abril i el maig
abocar-me llur florida,
sobre el front a raig, a raig.
Quan recordo la bellesa,
sol hermós de la infantesa
a l'ocàs de la vellesa,
que depressa i trist me'n vaig.

Frescos anys de la ignorància
com fugiu sens dir-me adéu
amb l'albor de l'existència,
primavera del cor meu.
Oh dolcíssimes onades
d'aquell Edèn davallades
per mon prat ja sou passades,
i mai més hi tornareu!

Francesc Mathéu (1851 — 1938)

No et sàpiga greu

No et sàpiga greu, el ser petiteta,
també ho són les flors i ho són les estrelles
i ho és aquell Déu, que l'amor governa.

D'un res de llavor se'n forma una arbreda,
d'un sol espornic se'n fa una foguera,
d'un trista gra d'encens se n'omple una església.
No et sàpiga greu el ser petiteta.

No et sàpiga greu, el ser petiteta,
també ho són les flors i ho són les estrelles
i ho és aquell Déu, que l'amor governa.

D'un res de llavor se'n forma una arbreda,
d'un sol espornic se'n fa una foguera,
d'un trista gra d'encens se n'omple una església.
No et sàpiga greu el ser petiteta.

Jacint Verdaguer

En l'enterro d'un nin

A l'entrar al cementiri
he sentit olor de lliri;
no n'hi ha cap de florit:
sols al cloure's una fossa
obirí la testa rossa
d'un noiet petit, petit.

Lliri blanc de la ignoscència
jo he sentit la teva essència
quan pujaves cap al cel,
deixant sols, aquí a la terra,
de flor mústia, la desferra,
d'on l'abella ha tret sa mel.

Jacint Verdaguer

Primaveral

Que hermosos són los matins,
los matins de primavera;
cada bri porta una flor,
cada flor porta una perla,
cova un amor cada pit,
cada cervell una idea.

S'umple el cel de resplendor
i d'hermosura la terra.
Més sense vós, oh Jesús,
tot això em dona tristesa;
m'estim més l'hivern amb vós,
que sens vós la primavera.

Francesc Mathéu

El reliquiari

- Quin so més trist!- ella em dèia
quan sentia tocar a morts.
- Quin so més trist!- i sa cara
mullava a volta lo plor.

Sa tristor jo no entenia
ni ses llàgrimes, llavors;
mes ses llàgrimes m'ofeguen
quan sent ara tocar a morts.

Pregària basada en l'Evangelí de Sant Lluç

Ave Maria

Ave Maria, gratia plena.
Dominus tecum.
Benedicta tu in mulieribus et benedictus
fructus ventris tui Jesus.

Sancta Maria, mater Dei,
ora pro nobis peccatoribus.
Nunc et in hora mortis nostrae.
Amen.

*Déu vos salve, Maria, plena de gràcia;
el Senyor és amb Vós;
beneïda sou Vós entre totes les dones; beneït
és el fruit del vostre sant ventre, Jesús.*

*Santa Maria, Mare de Déu,
pregueu per nosaltres pecadors,
ara i a l'hora de la nostra mort.
Amén.*

Jeroni Zanné (1873 — 1934)

Scherzo

Ets rossa com un sol
i fresca com l'aubada,
ta veu del rossinyol
recorda la cantada.

D'amor un gai consol
escampa ta mirada
i quan la boca vol
la rosa és colltorçada.

Aixeca't: ton galant
s'acosta sospirant,
i humil vers tu es decanta.

Aixeca't somrient
que el ball és ple de gent
i Strauss alegre canta.

Francesc Mathéu

Primavera

Que alegre t'he trobada aquest matí al passeig,
amb aquell pom que duies de roses i clavells.
Quin goig que respiraves i, ben mirat, què en treus
d'aquelles flors que es moren d'amor devora teu?
Si com les de tos llavis no en trobaràs cap més,
ni et donaran l'aroma que duus en ton alè?

Victor Català (1869 — 1966)

L'enamorat a l' enamorada

Escolta a cau d'orella, la vida mia,
escolta ben a prop, la dolça amor,
que lo que tinc de dir-te, la vida mia,
sols ho hem de sebre els dos, la dolça amor.

Los hòmens, si ens sentien, la vida mia,
com se'n riurien tots, la dolça amor.
Què saben de ventura, la vida mia,
si sols te conec jo, la dolça amor?

La nostra benhaurança, la vida mia,
guardem-la en nostres cors, la dolça amor.
Si els homes la sabien, la vida mia,
com se'n riurien tots, la dolça amor.

Josep Calzada (1864 — 1930)

La cançó de l'aire

Lo meu bes al sortir-ne l'aurora
és l'alè del poruc rossinyol,
és sospir del matí que enamora,
és l'anunci del dia i del sol.
Sóc promès de la fresca rosada,
sóc vanguardia de joia i de llum,
i al passar, ma tranquil·la alenada
deixa un rastre de fresca i perfum.
Jo robo la flaire
de roses i llirs,
me'n duc ben enlaire
los planys i sospirs.
Sóc l'aire, sóc l'aire, sóc l'aire.

Quan el sol ja ha baixat a la posta
i a la terra envoltalla la nit,
sóc lo símbol del fred que s'acosta,
sóc l'hivern d'aquell jorn ja finit.
Los meus cants són planyívols i tristos,
los meus besos són freds i gelats.
Sóc record d'aquells jorns que, un cop vistos,
a l'abís de l'oblit són llançats!
Llavors no tinc flaire,
sols porto fredor,
sóc un vell trovaire
que ploro l'amor.
Sóc l'aire, sóc l'aire, sóc l'aire!

Apel·les Mestres (1854 — 1936)

Alpestre

Dalt de la Jungfrau,
vora del cel blau,
tindràs un Palau
en cada gelera.

Quan, de tard en tard,
i avivant l'esguard
passarà l'isard,
sortiré a cacera.

Tindràs un mirall
en el blanc cristall
que muntanya avall
estén la gelada.

I un concert gegant
formarà amb ton cant
l'eco palpitant
de la fondalada.

Tindràs un tresor
d'Edelweiss en flor,
les estrelles d'or
tindràs per llanternes.

Vine a la Jungfrau,
vora del cel blau,
a gaudir en pau
de les neus eternes.

EDUARD TOLDRÀ

(1895 — 1962)

Joan Maragall (1860 — 1911)

La mar estava alegre

La mar estava alegre, aquest migdia;
tot era brill i crit i flor d'escuma,
perquè feia molt sol i el vent corria.
Al lluny es veia un gran mantell de bruma.
Damunt les ones, amb les veles dretes,
les barques hi brincaven com cabretes.

Josep Maria de Sagarra (1894 — 1961)

Romanç de Santa Llúcia

Perquè avui és Santa Llúcia,
dia de l'any gloriós,
pels volts de la Plaça Nova
rondava amb la meva amor.
Anem tots dos a la fira,
amiga, anem-hi de jorn,
que una mica de muntanya
alegri nostra tristor.
Comprarem grapats de molsa
i una enramada d'arboç
i una blanca molinera
i una ovella i un pastor.
Ho posarem, al migdia,
dins el nostre menjador,
i abans de seure a la taula
ens ho mirarem tots dos:
que una mica de muntanya
ens faci el menjar més dolç.

Perquè avui és Santa Llúcia,
dia de l'any gloriós,
tals paraules m'acudien
quan he vist la meva amor.

Tomàs Garcés (1901 — 1993)

Cançó de grumet

Adéu, turons de Marsella,
ja se'n van els mariners.
Tot just hem hissat la vela
es gira un oratge fresc.
Aquell pinar de la costa
deu ser ple de cants d'ocell;
si no sentim l'ocellada
ens dû romaní l'oreig.
Quin goig, de bon dematí,
seguir la darrera estrella:
“no hi ha lliri sense flor,
ni barco sense bandera.”

Infla't, vela; llisca, vela!
Com s'allunya la ciutat!
Guaita l'or clar de la platja
i a dalt de tot el cel clar.
Timoner, potser sospires?
l'enyorança t'ha punxat?
El gallaret llengoteja
i enjoia tota la nau.
Quin goig, cremant sobre els pals,
el gallaret de la festa:
“no hi ha lliri sense flor,
ni barco sense bandera.”

Adéu, turons de Marsella!
Adéu, la noia i el pi!
No ens espanten les ventades
ni la boira de la nit.
Si el vent xiula entre les cordes,
demà el mar serà ben llis.
A cada port ens espera,
amorós, un llavi fi.
Quin goig, tornant de la mar,
el petó d'una donzella:
“no hi ha lliri sense flor,
ni barco sense bandera.”

JOAQUIM SERRA (1907 — 1957)

Josep Carner (1884 — 1970)

Elegia d'una rosa

Quina cosa, Déu meu, quina cosa!
és la cosa més trista d'enguany.
Se m'ha mort una rosa, la rosa;
se m'ha mort sense pena ni plany.
Ni la pluja, ni el vent li han fet nosa,
ni ha mirat de collir-la l'estrany.
Se m'ha mort una rosa, la rosa,
que potser ni tenia averany.

Ni la bella il·lusió l'ha desclosa,
ni ses fulles puní el desengany.
Se m'ha mort una rosa, la rosa;
se m'ha mort tota sola en el tany.

Tomàs Carcés (1901 — 1993)

Cançó del port

Era de bon dematí
i el vent inflava les veles.
Sortíem poquet a poc
sense moure gens de fressa
talment un lladre que fuig
en la nit fosca i deserta.
Ai, amor adéu-siau
la mar és planera.

No som lladres que fugim
és el mar que se'ns emporta.
Ens pren la trena d'or fi
la galta color de rosa
però ens dona el vent mestral,
i la tempesta i la boira.
Ai, amor adéu-siau
el navili vola.

Ens pren la trena d'or fi
i el cor, malferit, rondina.
Ho saben tots els companys
i el patró ja ho endevina.
La nau gemega, el timó
les aigües del mar destria.
Ai, amor adéu-siau
xiscla la gavina.

Potser encara et trobaré
quan se'ns acabi el viatge.
Vindré més colrat pel sol
tu seràs tota rosada.
Et duré noves cançons
i collarets i arracades.
I a la vora de la mar
plantarem la casa.